

PATRÍCIA BRESTOVANSKÁ

Nevěsta severu

VIKINGSKÁ SÁGA O LÁSCE A ZRADĚ

PATRÍCIA BRESTOVANSKÁ

Nevěsta severu

VIKINGSKÁ SÁGA

O LÁSCE A ZRADĚ

Copyright © Patrícia Berstovanská, 2023

Translation © Hedvika Křišťová Mojžíšová, 2025

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Midjourney a Depositphotos

Odpovědná redaktorka: Marie Henzlová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

BN: 148195/02

ISBN 978-80-7546-664-8

PROLOG

DÁNSKO, přibližně rok 974

Brynild Hendriksenová, starší dcera dánského náčelníka z Trelleborgu, se tiskla k šedivé skále a se zatajeným dechem sledovala ozbrojence. Přibližně čtyřicet tři muži se chystali na velkou bojovou výpravu. Shromažďovali se u dřevěné lodě, která byla dlouhá víc než třicet metrů.

Mořská labuť jim měla přinést slávu a vítězství. Tak pojmenoval její otec bojovou loď, která dostala jméno podle její mrtvé matky – Dámy s labutím krkem. Příd' zdobila dračí hlava s jantarovýma očima a vzbuzovala sílu a respekt. Symbol s bájným tvorem měl schopnost zahnat zlé duchy a zastrašit nepřátele a v boji představoval mocnou zbraň. Čtvercová plachta bílé barvy ze tkané vlny byla upevněna na lodní stěžeň, kde se na pozadí látky vyjímal rodový symbol města Slagelse. Erb ztvárňoval plavovlasého anděla s křídly v modrém rouchu, který proklál draka ostrým kopím.

Na lodi brzy vypluje i její milovaný starší bratr, který se na ni už pár dní zlobil. Snažila se ho odradit od bojové výpravy, protože se bála, že se z ní nevrátí. Kol byl stále víc mimo hrad a ona netušila, kam utíká, až se jednoho dne přestrojila za otrokyni, aby ho mohla špehovat. Původně si myslela, že se schází s nějakou ženou, ale její bratr se učil tajně recitovat. Měla ještě v živé paměti, jak se jejich otec rozzuřil, když se mu jeho syn svěřil, že se touží stát pěvcem. Jeho láska k poezii se postupně prohlubovala, což mu otec nikdy neodpustil. Neustále ho ponižoval, aby ho

pokořil a dal mu najevo, že v jeho očích nikdy nebude skutečným Vikingem. Právě její bratr, jako nejstarší ze tří dětí, nesl největší úděl, protože nesplňoval otcova očekávání. Více milosti se dostávalo dokonce i jejich nejmladší sestře Solveig, která bývala neposlušná a vzdorovitá.

Trygve Hendriksen z Trelleborgu, náčelník z ostrova Sjælland a vazal dánského, a ne všemi uznávaného norského krále Haralda I. Modrozubého, si vzal za manželku krásnou Moiru, nejstarší dceru velšského šlechtice. Navzdory tomu, že jí v žilách kolovala keltská krev, ji nade všechno miloval.

Ačkoliv bylo běžné, aby muž spal s více ženami, on jí byl celou dobu věrný. Když onemocněla křivicí a nečekaně ho opustila, dlouho se s její smrtí neuměl vyrovnat a stal se z něho nelítostný muž. Moira byla vychovávána v křesťanském duchu a rodiče jí zakazovali klanět se pohanským božstvům, protože podle nich mají na rukou nevinnou krev a podporují násilí. V jejich očích existoval jen Boží Syn a Moira svoji lásku k jednomu bohu odmala vštěpovala i svým dětem. Všechny její děti se zabíjení štítily, protože věřily, že Hospodin je milosrdný.

Ale když nepřátelé z jihu napadli dánské opevnění Danvirke a vikingskou osadu Hedeby, všechno se změnilo. Brynhildin bratr se ve věku dvacet dva let měl zapojit do bojové výpravy na královu žádost i se svým nejlepším přítelem Lucasem. Spolu s ostatními bojovníky se mohl plavit na rychlé lodi, brázdit moře, objevovat nová území a vydobýt si slávu a uznání. Jako každý muž považoval za čest být součástí velké bitvy, která mohla navždy změnit dánské dějiny. V roce 974 se měl postavit proti Ottovi II., císaři Svaté říše římské, který se chystal pomstít Holštýnsko zmasakrované dánskými ozbrojenci. Harald byl spojencem norského náčelníka Haakona Sigurdssona a ten patřil ke královým podrobeným vazalům.

Muž urozeného původu, který sám sebe nazýval Hakon Mocný, pocházel z významné rodiny náčelníků z Trøndelagu. Poté co mu Harald udělil pravomoc vládnout na severu Norska, ho začali jeho krajané považovat za svrchovaného panovníka.

Když se Harald v roce 960 dal pokřtít katolickým knězem Poppem z Porýní, zavedl na svém území křesťanství. Tím si proti sobě počítal mnoho šlechticů z bohatých rodů, kteří se mu, stejně jako Hakon, odmítli podvolit a dál uctívali svoje severské bohy.

Brynhild sebou nečekaně trhla, když za svými zády postřehla něčí přítomnost. Srdce jí splašeně tlouklo a naskočila jí husí kůže. Přidušeně vykřikla, když na ústech pocítila teplou dlaň a okolo pasu pevný stisk.

Muž se naklonil k jejímu uchu a chraplavě zašeptal, s přízvukem keltštiny a skotské gaelštiny: „Uklidni se, ženo. Nechci ti ublížit. Slib mi, že nebudeš křičet, když tě pustím.“

Znehybněla. Nebylo žádných pochyb o tom, že ten cizinec je Kelt! Nezbyvalo jí nic jiného než se mu podřídit, a tak strnule přikývla.

Evander ji pustil a odtáhl se od ní. Když se k němu pomalu obrátila, zatajil dech. Ačkoliv ji předtím chvíli za stromy pozoroval, do tváře jí neviděl, a proto ho zarazila její nebývalá krása. Hrdě vystrčená brada s okouzlujícím důlkem v oválné tváři ztělesňovala odvahu a tvrdohlavost. Úzký rovný nos zdobily světlé pihy a korálově červená plná ústa lákala k polibku. Jemně zaoblené křivky, rýsující se pod šaty, o ní prozrazovaly, že je schopná povít zdravé syny. Nejpozoruhodnější na ní byly nefritově zelené oči mandlového tvaru, s jakými se doposud nesetkal.

Jak sklouzl pohledem na její bídný oděv, usoudil, že jde o nemajetnou vesničanku. Bílý vlněný šátek na hlavě připomínal pokrývku, jakou nosily křesťanské ženy. Mohl se jen domnívat, jaké barvy jsou její vlasy, které pod ním byly

ukryté. Hnědá zástěra z plátna byla bez nápadných spon a pod ní se vyjímalý šedivé lněné šaty, které jí sahaly až k zemi a překrývaly boty z kůže. Měděný řetízek se symbolem kříže, který jí visel na krku, ho utvrdil v domněnce, že jde skutečně o křesťanku.

Kdyby nebyl bezhlavě zamilovaný do jiné ženy, určitě by půvabu ostrovanky podlehl. V jeho očích se zračilo zahanbení, a proto nahlas promluvil: „Jsem pan Evander Brodie ze Sumburghu, starší syn skotského náčelníka, pana Lachlana Brodieho, vazala skotského krále Kennetha II.“

Brynhild se mu nejdřív chystala vynadat za to, jak důvěrně se k ní choval, ale okamžitě se ovládla. Ten Kelt měl urozený původ a ona byla v jeho očích jen obyčejná sedlačka. A protože se nechtěla stát jeho zajatkyní, za kterou by mohl požadovat tučné výkupné od jejího otce, bylo pro ni lepší, aby se o jejím pravém původu nedozvěděl. I když nebyla zvyklá se před muži červenat, teď jí tvář hořela jako květ tulipánu.

Cizinec ji úplně uhranul a ona na něho nepřístojně zírala. Zvlněné havraní vlasy mu splývaly až na ramena.

Tmavohnědé oči měly zvláštní lesk a přidávaly mu na tajemnosti. Hranaté rysy tváře prozrazovaly bojovnost a nezlomného ducha, podobně jako krátká bradka s vousy. Rovný nos a plná vykrojená ústa napovídaly o otevřenosti. Protože Brynhild nepatřila mezi drobné ženy jako její sestra, muž ji svou výškou o moc nepřevyšoval. Bílá lněná tunika bez rukávů zdůraznila svalnatá ramena, které byly jako vytesané z vápence a pevné jako skála. Přes ně měl přehozený modrý plášť z hedvábí, připevněný třemi kulatými sponami. Krk mu obepínal talisman se zatočeným emblémem do tvaru spirály a velký keltský kříž. Štíhlý pas mu stahoval kožený opasek s velkými dračími hlavami. Na rukou se mu lesklo několik zlatých a širokých náramků. Lněné kalhoty měl stažené pod kolena a lemované kůží.

Okolo nohou se mu ovíjely jako dva hadi kožené vysoké boty sahající po lýtka. Po levém boku se mu houpal bohatě zdobený meč, po pravém mu přes opasek visela dýka. Najednou si uvědomila, že až příliš dlouho nic neřekla a tvář jí zrudověla. Nervózně si olízla suché rty a promluvila jeho rodným jazykem, se sklopeným zrakem: „Pane Evandere, je mi velkou ctí, že vás poznávám.“

Za jiných okolností měla hlavu hrdě vztyčenou, ale teď si takovou opovážlivost nemohla dovolit. „Mnoho Keltů na tomto ostrově nevidám,“ přiznala popravdě. „Jsem Skot,“ opravil ji Evander pobaveně. „Avšak, máš pravdu, nejsem zdejší,“ připustil. „Pocházím z hospodářské usedlosti v Sumburghu, která se nachází na jižním výběžku Shetland. Na dánském ostrově obchoduji se železnou rudou a krystalickou břidlicí.“ Ačkoliv věděl, že by se o tu ženu neměl zajímat, přemohla ho zvědavost. „A ty jsi kdo a proč špehuješ královskou gardu na pobřeží?“ kývl hlavou ke skalám, které je chránili před zvědavci.

Brynhild mu už chtěla říct pravdu, ale v poslední chvíli se vzpamatovala. „Jmenuji se Bryn.“ Představila se svým zkráceným jménem a pokračovala kajícím hlasem: „Nešpehovala jsem nikoho, můj pane, jen jsem se před těmi muži skrývala, aby mě nenašli.“ Lež jí z úst sklouzla hladce jako břitva.

„Jsi otrokyně na útěku?“ zeptal se Evander ostražitě.

Překvapeně pootevřela ústa. „Ne, pane Evandere. Jsem dcerou místního rolníka a jsem zvyklá pomáhat otci s chovem dobytka a s... oráním,“ vykoktala.

Pohled mu zabloudil znovu k jejímu přívěsku. „Jsi křesťanka?“

Brynhild poslušně přitakala. „Ano, můj pane. Moje matka mě ke křesťanství odjakživa vedla.“

Evander překvapeně zvedl tmavé obočí. „Jsi tedy keltská žena žijící mezi dánskými nepřáteli?“

„Ne, můj pane. Z matčiny strany mi v žilách proudí velšská krev, ale z otcovy strany mám zase dánskou,“ přiznala, i když si za to v duchu vynadala. Nepovažovala za rozumné, aby ten cizinec viděl až do jejího nitra.

Evander udiveně hvízdal. „To ona tě naučila mluvit skotskou gaelštinou?“

„Ano, můj pane,“ přiznala potichu. Evander si uvědomil, že ho k ní něco proti jeho vůli přitahuje. *Ale byla by to osudová chyba, protože moje srdce je zadané*, pomyslel si chmurně. „Vzhledem ke svému původu jsi nezvykle vzdělaná,“ odvětil překvapeně, protože čekal, že ostrovanka bude mlčenlivá a prostá. Brynhild se chystala něco říct, když zaslechla nějaký zvuk za stromy. Nejdřív si pomyslela, že to byl pták, ale úkosem zachytila štíhlou postavu. Ukrývala se před nimi za houštinou jako nějaký přízrak. Jediné, co z ní zahlédla, byly dlouhé prameny zlatých vlasů, které zářily jako mince.

Evander otočil hlavu jejím směrem a oči mu nečekaně znězněly. „Musím už jít. Mám se tu s někým setkat a nepočká to,“ odvětil hlubokým hlasem a zdvihl k ní zrak. „Zřejmě by ses měla vrátit domů, protože tady nejsi v bezpečí.“

Brynhild po cizincově odchodu stála na místě bez pohnutí. Uvědomila si s hrůzou, že na Kola úplně zapomněla a usouzeně zvedla zrak do dálky. Mořská labuť splynula s obzorem a padající mlha zastřela koráb, na kterém vyplul její milovaný bratr...

Dánsko, asi 975

Nebe se zatáhlo černými mraky, které zahalily pobřeží do mlhavého závoje. Severní a Baltské moře zalévaly písčné duny a nad zemí se hrdě vypínaly listnaté stromy. Dánský ostrov Sjælland patřil k úrodným oblastem, kde se zemědělství překvapivě dařilo. Pro zdejší obyvatele hlavní zdroj příjmu představoval hlavně obchod s rybami, kožešinami a s nerostnými surovinami. Podobně na tom byly i námořnictví a stavitelství, které byly na ostrově rozšířené a ve velké oblibě. Evander seděl na písku a uvažoval nad životem. V duchu se vrátil do období, kdy se minulého léta seznámil se svou milou. Aislinn Ó Laighinová dovršila osmnáct let, pocházela z ostrova Man a v žilách jí proudila krev irské bylinkářky. Od prvního okamžiku, co ji zahlédl na lesní cestě, cítil, že ho k ní váže silné pouto. Jeho rodina by nikdy nesouhlasila s tím, aby si vzal za manželku ženu nízkého původu, a tak mu nezbývalo nic jiného než ji před nimi zatajit. Aislinn žila ve starém domku se svojí tetou Fionou, která se o ni starala od smrti svojí mladší sestry Meally, jak se od své drahé později dozvěděl. Mealla údajně měla tajného irského milence, o kterém nevěděla ani její sestra, avšak ten krátce po narození jejich dcery zahynul na moři.

Aislinn byly čtyři roky, když její matka zemřela při požáru ve stodole, kterou podpálili královští ozbrojenci, aby vesničany vystrašili, protože se bouřili proti zvýšení daní. Fiona se toho dne neteře ujala a s láskou se o ni starala. Když Aislinn bylo patnáct let, podařilo se jí okouzlit mladého dánského bojovníka Leifa Borju. Fiona jejich vztah

od začátku neschvalovala, ale neteř na její rady nedbala, a protože ho milovala, darovala mu svoji nevinnost. Když Leifa nečekaně zabili, Aislinn se uzavřela do sebe a slíbila si, že se už nikdy nezamiluje.

Jenže po čase se jejího srdce zmocnil Evander a bez tetina vědomí se s ním tajně scházela. Jejich vztah byl hluboký, vášnivý a brzy Aislinn nosila pod srdcem jejich společné dítě. Když konečně sebrala odvalu svěřit Fioně radostnou novinu a představit jí svého milého, nikde ji v příbytku nenašla. I Evander se ten den opozdil, a tak se vydala do lesa nasbírat léčivé byliny, ze kterých chtěla připravit odvary. Bohatá zeleň, kterou nade všechno zbožňovala, se jí stala nakonec osudnou. Neměla ani tušení, že se Evander chystá představit ji svojí rodině a požádat ji o ruku. Otce nenarozeného dítěte v příbytku čekalo překvapení, protože domek zel prázdnotou. Neváhal ani okamžik a vydal se svoji milou hledat, ale čím hlouběji vcházel do lesa, zmocňoval se ho stále větší neklid. Srdce se mu sevřelo strachem, když někde mezi stromy zaslechl pronikavý ženský výkřik. Běžel po hlase, až v trávě zahlédl nehybné tělo. Nad ním stál neznámý bojovník, který z hrudi nešťastnice vytáhl zakrvavený meč. Kovová helma mu skrývala téměř celou tvář a svítily mu z ní jen chladné a kruté oči. Tep se mu na chvíli zastavil, když si uvědomil, kdo je mužovou nevinnou obětí.

Aislinn ležela zkrvavená na zemi, s potrhánými šaty a s rozpáraným břichem. Evander hlasitě zaskučel, rozběhl se za útočníkem, připravený ho zabít, ale násilník byl rychlejší a zmizel mu z dohledu. Chvilí se strnule díval jeho směrem, až dopadl na kolena a přivinul si ženino tělo do náručí. Zlomený žalem nepostřehl útočníka za zády, který se k němu blížil se sekerou v ruce.

Právě v okamžiku, kdy chtěl udeřit, vynořil se před ním záhadný ozbrojenec. Jeho zachránce byl naštěstí rychlejší, sebral násilníkovi sekeru a rzpoltil mu hlavu.

Steinar Borja, mladší syn Jense Borji, mrtvého vazala dánského krále Gorma Starého, mohl být, podobně jako jeho bratr a otec, velký bojovník. Během svého života patřil Jens k velitelům královské družiny a k nejvěrnějším Gormovým mužům.

Ve stejných šlépějích pokračoval i jeho starší syn Leif, který si získal respekt, uznání a vydobyl několik vítězství. A jejich jména ověččená slávou by se v bojových pokřicích rozléhala dál, kdyby oba nepadli krutou rukou svých nepřátel.

Protože Aislinn byla Leifovou životní láskou, jeho bratr Steinar považoval za svou povinnost očistit její památku a pomstít se těm, kteří ji zabili. Evander se v myšlenkách vracel do časů, kdy došlo ke strašné události, která ho navždy připravila o šanci milovat. Možná kdyby se od Aislinn nevzdálil a byl ostražitější, mohli být doted' spolu. Vychovávali by svoje dítě, radovali se ze vzájemné blízkosti a z každého nového rána, které by je polechtalo na víčkách. Bolest ho zasáhla plnou silou, až měl pocit, že mu vyrve srdce z hrudi.

Pohroužený do svých vzpomínek úplně zapomněl na svoje okolí. Až blížící se kroky za zády v něm probudily známou ostražitost. Vyskočil na nohy a s mečem v ruce se vrhl na neznámého protivníka. Když zjistil, o koho jde, zuřivě vykřikl: „Do háje, Steinare! Musíš se ke mně plížit jako duch?“

Provrtal ho zlostným pohledem a zastrčil zbraň do pochvy. „Nechybělo moc a byla by z tebe mrtvola,“ zašeptal galsky. I navzdory tomu, že hovořili odlišnými jazyky, za ten dlouhý čas, co spolu strávili, osvojili si jeden od druhého mnoho výrazů, a proto se mezi sebou uměli dorozumět.

Steinar na něho pohlédl přimhouřenýma očima a posměšně se ušklíbl. Protože se nikdy před nikým nesmál,

ústa se mu zformovala do neobvykle křivé grimasy. „Nechci zpochybňovat tvůj vražedný instinkt, ale k tomu, abys mě jen trochu zranil, jsi měl opravdu daleko.“

Evander se zamračil. „Nemám chuť na žerty, tak si je laskavě odpusť,“ ohradil se podrážděně. „Na tomto prokletém ostrově jsem jen proto, abych pomstil smrt Aislinn a našeho nenarozeného dítěte,“ připomněl mu důrazně.

„Nezapomínej, že nejsi sám, kdo touží po odplatě,“ odpověděl mu jeho dánský přítel vážným hlasem. „Ty bestie mi zabily otce, a ještě i bratra,“ vyhrkl nenávistně. „Už mi zůstal jen bratranec Yan, který o mnoho lépe vycházel s Leifem než se mnou. Jeho starší sestru Ronju nepočítám, protože od chvíle, kdy se vdala a odešla žít do Norska, jsem o ní už neslyšel.“

Evander na chvíli pocítil výčitky svědomí. Vděčil svému příteli za život a ten věčně našťvaný Viking mu už několikrát dokázal, že se na něho dá spolehnout. „Nechtěl jsem se tě dotknout, ale pochop, že mi záleží na tom, abych se dozvěděl pravdu. Aislinn jsem našel v lese s vyhaslýma očima a s tělem studeným jako led. Ještě stále mě pronásleduje výkřik, kterým se snažila přivolat pomoc. Jenže já jsem ji nedokázal zachránit, protože jsem nebyl s ní, když mě nejvíc potřebovala. Zemřela i mou vinou,“ promluvil utrápeně.

Steinar mu povzbudivě položil ruku na rameno. „Nemohl jsi tomu neštěstí zabránit, a proto je zbytečné, aby ses z toho ustavičně obviňoval.“

Evander od něho odstoupil. „Ty to nechápeš, Steinare,“ oponoval mu. „Netušíš, jak moc pro mě Aislinn znamenala a jak moc jsem ji miloval.“

„Nebyla tvým otrokem, kterého můžeš držet na řetězu,“ vytkl mu Steinar rozladěně. Evander vybuchl: „Byla to žena, která se mnou čekala dítě! Měl jsem ji ochraňovat a stát jí věrně po boku! Dal jsem jí slovo, že ji neopustím!“

Steinar odpověděl překvapivě vlídným hlasem: „Leif ji miloval od prvního okamžiku, co ji uviděl, a navzdory tomu ji opustil. Měl bys vědět, že smrt si nevybírám, koho si vezme.“

„To nemůžeš srovnávat, já jsem přece naživu a v době, kdy žil Leif, jí nic nehrozilo,“ hádal se s ním Evander dál a nedal se odbýt.

„Poznala tě až po smrti mého bratra, kdyby ještě Leif žil, zůstala by po jeho boku. Čím dřív se s tím vyrovnáš, tím tě to bude méně bolet,“ oponoval mu Steinar.

Evander zlostně kopl do písku, až se rozletěl na všechny strany. Myslel si, že se mu trochu uleví, ale nic takového se nestalo. Nakonec mu nezbývalo nic jiného než připustit, že ten tvrdohlavý Viking má pravdu. Ale tak či onak, ten hajzl, který mu způsobil utrpení, za to zaplatí vlastní krví. „Už se ti podařilo zjistit něco nového?“

Steinar se zadíval na širé moře, jako by v něm hledal odpověď. Nakonec dlouho neotálel a odvětil mu chraplavým hlasem: „Možná máme další stopu.“

„Pověz mi všechno, co víš,“ vyhrkl Evander netrpělivě. „Zatím jsme vůbec nepokročili a už tu máme druhé léto v plném proudu.“

Steinar si povzdychl. „Pravda je, že k žádnému jménu jsem se zatím nedopátral,“ vyšel s pravdou ven, čímž si vysloužil přítelův mrzutý výraz. „Ale už aspoň vím, že za smrt mého bratra a pravděpodobně i otce může stejný člověk, který zabil Aislinn,“ prozradil. „Řeklo mi to pár dánských rybářů z pobřeží, kteří zaslechli chvástat se tím několik ozbrojenců. Můj otec velel mužům nebohého dánského krále, proto měli hned několik důvodů ho odstranit z cesty, přesně jako Leifa, který následoval jeho kroky.“

Evander na něho přísně pohlédl. „Jaké ozbrojence zmiňovali ti rybáři? Nezapomínej, že pod Haraldem bojují

nejen Dánové, ale i Norové, a hlavně ti, kteří žijí v jižní části Norska,“ připomenul mu Evander podrážděně.

„Jenže ti rybáři vyslovili několikrát jméno Hakona Mocného, který sám sebe považuje za nezávislého norského panovníka. Vrah našich blízkých očividně bojuje na jeho straně a plní příkazy svého krutého panovníka.“

Evander zakroutil hlavou. „Pokud vím, Hakon vládne jen na severu Norska a na jihu panuje Harald, který jako jeho lenní pán má mnohem větší slovo. Je to stejné jako v případě mého otce. Je náčelníkem na jihu skotského území, má vlastní družinu, obdělává pole a stará se o dobytek, spravuje hrad, vlastní pár lodí, má poddané, kteří zabezpečují jeho pohodlí, ale nemá tak velké slovo jako skotský král. I navzdory vyššímu postavení je můj otec stále jen králův vazal,“ vysvětlil mu Evander.

Steinar se zadumal, až poté promluvil: „Nemáš pravdu, protože Hakona za norského krále považuje mnoho norských šlechticů a v jejich očích je svrchovaným vládcem. Když Harald přijal křesťanskou víru, přišel o nemalou část svých mužů. Mnozí dánští ozbrojenci se k němu obrátili zády a radši se přidali na stranu jeho norského vazala. Navíc Harald nutí šlechtice pracovat na svých kruhových pevnostech, takže se už proti němu mnozí postavili. Někteří mu také vyhlásili otevřenou válku a odmítali se mu podrobit. Hakon začíná mít stále větší vliv na prostý lid, ale i na šlechtu. Když to půjde takhle dál, oslabí Haraldovu moc a svrhne ho z trůnu. Hakonova podpora stále roste a spolu s ní i jeho pravomoci. Mně nezáleží na tom, či krev proleju, abych se pomstil, protože se nepřikláním na stranu žádného krále.“

„Stále mi nejde do hlavy, jak jsi mohl přijmout křesťanství, když jsi srdcem zarytý Viking,“ namítl Evander suše.

Neuměl si představit, že by se někdy vzdal svých bohů a zapřel svou víru. Tak jako většina Keltů, i on uctíval

Matku Zemi, která představovala největší vládkyni se dvěma tvářemi – laskavou i nemilosrdnou. Byla považována za paní nebe, země a podzemí. Také by se nemělo zapomínat na jiná božstva, která byla součástí keltských národů. Cernunnos, s hlavou jelena, jako bůh přírodních sil, stromů, zvířat a plodnosti. Taranis, bůh s podobiznou koně, znázorňující vládce nebe a boha hromu. Teutates, bůh v doprovodu berana nebo kance, symbolizující bojovníka a hrdinu. Nebo bohyně Epona, kterou doprovázel pes nebo pták a která se nejčastěji zobrazovala při jízdě na koni v dámském sedle.

„Já jsem křesťanství nepřijal, vyznávám severské bohy svých předků, na kterých jsem vyrůstal, a ani to neplánuju měnit,“ odpověděl mu Steinar neoblomně a zaklonil hlavu, pohlížeje na nebe, kde se protrhávaly mraky. „Tak se zdá, že nás čeká pořádná bouřka,“ natáhl před sebe dlaň.

Jako by na povel z oblohy začaly padat kapky velké jako hrachy, které se změnily na tvrdé kroupy. Za chvíli byli oba promočení do poslední nitky. Vykročili směrem k hustému lesu a zamířili pod starou rozvalinu, která je před lijákem ochrání.

2

Náčelníkův syn nás zradil a přidal se na stranu císaře Svaté říše římské! Jeho tělo jsme nikde nenašli, ale určitě je mrtvý! Ten prokletý darebák si ani nic jiného nezasloužil!

Brynhild se úpěnlivě snažila zapomenout na slova, která minulé léto zaslechla nenávistně vykřikovat z úst mužů bojujících po bratrově boku. Po Kolově smrti útěchu nacházela stále víc mimo hrad, a dokonce nedovolila ani Solveig, aby ji doprovázela. Odhodlaně stoupala travnatým kopcem a ignorovala myšlenky, které ji nabádaly, aby se vrátila domů. Jenže klení jejího otce, které ji budilo každé ráno, ji od tohoto záměru nakonec odradilo. Neštěstí, jaké jejich rodinu postihlo, náčelníka nezlomilo a probudilo v něm ještě větší nevraživost. Kol předtím často nacházel důvody, aby nemusel být v otcově blízkosti, a čas trávil hraním deskových her, příležitostným obchodováním a později v teple ženského lůna. Také nesměla zapomínat na jeho velkou touhu stát se hradním básníkem. Říkala mu často, že je zbabělec a všeho se bojí. Při té představě se smutně pousmála, protože ani ona nedokázala čelit pravdě a zoufale před ní utíkala.

Musela si nechtěně připustit, že to nebyl jediný důvod, pro který se uchylovala na opuštěné místo. Doposud se nevzdávala naděje, že tam narazí na Evandera Brodieho, který v ní probudil neznámou touhu. Uměla si živě představit, jak by se otec rozzlobil, kdyby se o tom dozvěděl. Evandera zatajila i před svou sestrou, které obvykle nic neuniklo. Ačkoliv Brynhild nebyla pověřčivá, vyhověla svému vnitřnímu hlasu, který jí našeptával, aby se opět přestrojila. Právě proto si na sebe navlékla prosté šaty,